

Зотплуйсь

ГОТУЙСЬ

Журнал пластового новацтва
Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія

пл. сен. Тоня Горохович, пл. сен. Денис Беднарский

• Ілюстрації в цьому числі: М. Бутовича, В. Вербицького, ЕКО, В. Ковальчук, М. Левицького, М. М., П. Холодного.

• На обкладинці: Діти збирають гриби — рисунки Ніни Мудрик-Мриц із „Веселки” ч. 10/301/1979

“HOTUYS”

a Ukrainian Monthly Magazine for Children
published by Plast Publishing,
2199 Bloor St., West,
Toronto, Ont., M6S 1N2, Tel.: (416) 769-7855

3 друкарні Мирона Баб'юка
1525 Emerson Street
Rochester, N.Y. 14606
Tel.: (716) 458-2133

Адреса Редакції і Адміністрації:
HOTUYS MAGAZINE
2199 Bloor St. West.
Toronto, Ont., M6S 1N2,
Canada Tel.: (416) 769-7855

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” ВІД СІЧНЯ 1989 р.
25.00 американських доларів.
Ціна одного прим. — \$2.50

„Готуйсь”
Інтернаціональне стандартно-серійне число
(ISSN) 00468061

PLAST UKRAINIAN YOUTH ORGANIZATION
144 Second Ave., New York, NY 10003

ЗМІСТ

Сторінка

1. О. Капітанчик, Люблю Україну,
Р. Завадович: Українська мова, Н. Бурик:
Книжки
2. За А. Коссовською: Як Великий Тарас
маленького Тарасика доглядав
3. За Миколою Погідним: Срібна гривна
5. ххх: Батькова наука, М: Маморський:
Читаймо рідні книжечки
6. Л. Полтава: Снилось сонце золоте,
промінне...
7. ххх: Згадуємо ще „Дудариків”
8. Сторінка пластових малят: ххх:
Зайчата, Усміхнися, А. Камінський: Павич,
А. Ковальчук: Жовтень
9. ххх: Водитиму космічні кораблі, Роляник
Гриби, А. Камінчук: Вербова розмова,
Останній листочок
10. Наше листування
11. Крутиголівки для мудрої дитинки
12. „Готуйсь” дякує за привіти з таборів
15. хх: Метелики в авті
16. Р. Завадович і І. Брикович: Гоца Драла,
Галерія „Готуйсь” Як зробити лисеня

**Цьогорічне
наше гасло:**

**ПРАЦЮЙ НАД СОБОЮ —
ДЛЯ СЕБЕ
І ДЛЯ ІНШИХ!**

ЛЮБЛЮ УКРАЇНУ

Люблю свою хату,
Хоч і не багату:
Чому? — сам не знаю
Так її кохаю!..

Люблю Батька, Неньку
І Землю рідненьку, —
Ніжне небо, хмари,
Люблю я свій нарід!..

Люблю ту козачу,
Народною вдачу:
Мову солов'їну —
Люблю Україну!

Бо як не кохати,
Де родила Мати,
Де я підростала,
Де світ я пізнала!

Олександр Капітанчик

Запитання:

1. Дівчинка вміла сказати що і кого вона любить — як вона пояснила причину тієї любові, вчисліть кого що саме вона любить.

КНИЖКИ

У брата на полиці
Стоять рядом книжки,
Товсті, мов печериці,
Й тоненькі, мов листки.

Мені не можна брати
З полиці тих книжок, —
Не вмію я читати
Ще віршиків й казок.

Мамусю попрохаю:
„Буквар мені купи”...
А вивчусь — прочитаю
Всі братові книжки!

Ніна Бурик

УКРАЇНСЬКА МОВА

Гей, яка чудова,
Свіжа і багата
Українська мова,
Мова мами й тата!

Словечко за словом
Я учусь завзято
Запашної мови,
Мови мами й тата.

Мови мами й тата,
Діда і бабусі —
Вчитимусь багато,
Доки не навчуся.

А коли навчуся,
В оці радість блисне,
Бо мене матуся
До грудей притисне.

Роман Завадович

Запитання:

1. Які прикмети назвав поет української мови, за які діти її люблять?
2. Про яку нагороду за вивчення рідної мови думає дитина?

МРИЦ

ЯК ВЕЛИКИЙ ТАРАС МАЛЕНЬКОГО ТАРАСИКА ДОГЛЯДАВ

Коли тато і мама приїхали з кількомісячним хлопчиком до Америки, тяжко їм було жити, бо відразу по приїзді до Нью-Йорку захворів Тарасиків Тато, і його забрали до лікарні.

У мами не було грошей, бо заробити вона не могла — не було на кого залишити малу дитину. Друзі по троху допомагали, хоч тоді й вони ще не мали багато. Жили вони в темній маленькій кімнаті з кухнею. Там поставили своє старе ліжко для мами і маленьке для Тарасика.

Однією окрасою кімнати був великий портрет Тараса Шевченка, без рами. Мама його привезла з собою. Його намалював мамин покійний вже тато, добрий маляр, і подарував дочці, наказавши ніколи з ним не розлучатися. Мама Тарасикова цей батьків заповіт виконала.

Настала така ситуація, що мама мусіла йти працювати. Старенька сусідка погодилася доглядати хлопчика. Була ж вона дуже старенька, до того й глуха. Тому сидючи все дрімала.

„Як же мені залишати дитинку з такою доглядачкою,“ — сумно поглядаючи на портрет Шевченка й починаючи молитись, думала мати.

Підсунула синочкове ліжечко до стіни під портрет Шевченка, помолившись про безпеку дитини, пішла на роботу.

Працюючи часто проказувала молитву в думках: „Боже Всемогучий не остав моєї дитини без опіки!“ А виходячи з тривогою в серці, поспішала додому з однією думкою: „Що там з Тарасиком?..“

А коли ввійшла до своєї хати, зупинилася на порозі вражена. На стільці спала старенька сусідка, аж хропіла, похитуючись з боку на бік. А Тарасик не спав. Він лежав на ліжечку, дивлячись на портрет Шевченка, простягав до нього солодкий коржик, щось лебедів і сміявся. Тарасик думав, що на нього дивилася мудрими очима жива добра людина.

— Підбігла я до портрета, — розповідала своїм друзям Тарасикова мама, і не витримала, заплакала. — Поцілувала я образ Кобзаря і сказала: „Ти, батьку наш, завжди допомагав бідним людям, отже й мені допоміг, синка доглянув. Спасибі тобі, великий Кобзарю!“

Узяла дитину на руки і піднесла до портрета:

— Оце, сину, батько Тарас, твій друг на все життя!

І хлопчик засміявся. „Лясь!“ — каже, це Тарас — значить. І все йому коржика простягає.

І з того часу я вже не боялася залишати Тарасика вдома. Твердо вірила, що Кобзар його догляне, і нічого з дитиною не трапиться. Так і було. Тарасик або спав спокійно, або розмовляв з портретом, як із живою людиною.

* * *

Минуло десять років. Тарас уже великий хлопець, добре вчиться, любить читати. У нього своя гарна

кімната в новому домі. І в ній над столом, за яким Тарасик готує завдання, висить у гарній оправі портрет великого Опікуна.

А на столі завжди лежить книга в дорогій оправі, на якій золотими буквами написано: „Кобзар”.

За А. Коссовською скорочено
подала сестричка Уля
„Веселка” ч.10 /86/, 1961.

СРІБНА ГРИВНА

Від Редакції: Ті з Вас, що читають „Готуйсь” та люблять історію Княжої доби України, знають, що срібна гривна — це монета, яку випродуковано за панування Володимира Великого. Про це розповідає „Готуйсь” ч. 5, стор. 6, 1990 р. Гривна мала різні пригоди заки попала до гаманця купця Петрила. А він користувався великою пошаною серед мешканців Києва. Задумав своєму п'ятилітньому синові справити пострижини. Прибуло багато гостей, навіть два вельможі з княжих бояр завітали на це святкування.

Меч і гривна

Серед гостей панував урочистий настрій. Дружица Петрила, Рогніда, дбала про гостину. Дівчата вносили жарене м'ясо, раби наливали в келихи солодкий мед, скоморохи грали на своїх інструментах, а випадкові глядачі й сусіди зібралися біля вікон, плескали в долоні під звуки веселої музики.

А Петрило, як хазяїн, ходив поміж гостями, запрошував їх до столу, жартував і просив їх споживати Божі дари. Але найбільшою його гордістю був його синок Слав'ята. Він брав його раз-по-раз на руки, гладив по кучерях і показував гостям:

— Ось мій синок, мій любий хлопчина, моя гордість.

Гості стискали його маленькі рученята і обдаровували гостинцями. Тішився хлопчик. Його чисті невинні очі часто дивилися на батька і заклопотану маму. Хотів їм виявити свою вдячність за радісні хвилини. Він зібрав свої подарунки, приніс до матері, кажучи:

— Матусю, візьми від мене ці дари!
Мати дивувалася, почувши таку синову мову:

— Навіщо мені ці дарунки, синку?
Це ж гості тобі їх принесли.

— Так, матусю, дарунки мої, але я твій синок, мої дарунки також твої.

Рогніда усміхнулася, поцілувала сина в його рум'яні щічки, забрала гостинці й повела сина між гостей.

— Сиди, синку, дивися, як розважаються гості. Дала йому кілька солодких пирижків і відійшла між челядь.

Але Слав'ята не любив дивитися на поважних з довгими бородами бояр, ні на п'яних бояр і купців, що вистукували по столі під звуки музики. Хлопчик присунувся ближче до скоморохів, що були в чудернацькій одежі й танцювали, плескали в долоні та викидали ногами на всі боки. Дивився на них із захопленням.

Танці та музика з різними штуками скоморохів тяглися до самого досвітку. Коли ж гості нагулялися, прийшла черга на урочистий традиційний звичай — постригти хлопця і сповнити ворожбу, якої чекали всі присутні.

До Слав'яти, тримаючи в одній руці невеличкий грецький меч, а в другій — келих з вареним медом, підійшла стара жінка в широкій барвистій спідниці та

з білою наміткою на голові, що спадала на плечі й груди. Вона промовила врочистим голосом:

— Хай живе син милостивого господина Петрила, хай живе Слав'ята!

Гучно вдарили музики, засвистіли пищалі, забреніли цимбали, роздався веселий, радісний гомін. Гості обступили хлопчину півколом, піднесли келихи з медом вгору і гукнули на весь голос: „Хай живе Слав'ята!”

Стара жінка взяла пучок золотого волосся хлопчини, відрізала гострим мечем і з найбільшою шанобою простягла, поділивши його на-двоє, батькам хлопця: половину батькові й половину матері.

Батько й мати з радістю взяли дарунок сина, поздоровили його, поцілували в личко, а тоді батько чимскоріш вибіг із кімнати.

Гості, співаючи пісню колом обходили Слав'яту, що сидів посередині на стільці, дивлячись здивовано за веселими рухами гостей. І нарешті прийшла найурочистіша хвилина пострижин.

У дверях показався сам Петрило. Він тримав в руках довгий варязький меч і блискучу срібну гривну. Всі притихли, Петрило підійшов до сина і сказав м'яким голосом:

— Сину, подивися на цей залізний меч і на цю гривну чудову. Дивися і вибирай, що тобі любіше і корисніше. Мечем ми служимо князеві у війні, а майном — у мирі. Отже, сину, не вагайся, а вибирай те, що тобі більше до вподоби.

Слав'ята дивився великими синіми очима то на меч, то на гривну, і не знав, що собі вибрати. А гості також пильно стежили за хлопчиком.

Та не довго вагався Слав'ята. Очі його заграли веселими вогниками, він підніс рученята і, простягнувши їх хутко, однією рукою схопив за держак меча, а другою срібну гривну.

Така несподівана поведінка хлопчика викликала серед гостей бурю

радості.

Перші опам'яталися і схопилися бояри. Вони миттю підійшли до дитини, стиснули за голівку, поцілували в чоло і сказали:

— Добре вибрав еси, сину. Знати, що ти син українського купця, якому часто доводиться боронити в дорозі своє майно мечем. Меч і гріш — ось що потрібне Русі.

Слав'яту взяв на руки кметь Янко, що бував часто на послугах у Петрила, і поніс поміж гостей. Хлопчик показував усім блискучу гривну, його блискучі оченята сяяли щастям.

Гості оглядали гривну, брали в руки, гладили, а це їй дуже подобалося. Монеті дуже хотілося дуже почванитися своїм голосочком!

На жаль, гості не знали її потаємних думок. Вони дуже обережно клали її на руки дитині й вона хоч-не-хоч мусіла мовчати. Одним вона раділа, що бачила веселе обличчя Слав'яти.

Він часто пестив свою гривну, тулив до серця і це їй вистачало. Ставши власністю Слав'яти, її життя набирало тепер щораз більшої різноманітності, і вона була задоволена.

Коли ж гостина закінчилася і перші промені сонця прибули на стіни кімнати, Рогніда поклала свого синочка

в постіль спочивати. Але, хоч і стомлений був дрімотою хлопчик не забув про свою гривну. Він притулив її до своїх грудей і лігше біля мами, почав засипляти.

Лише купець Петрило не мав часу відпочивати. Він, радий, що гостина щасливо закінчилася, вже вантажив зі своїми кметями зерно на теліги і виїжджав на подільське торговище.

Скорочено за **Миколою Погідним**
подала **Сестричка Уля**

БАТЬКОВА НАУКА

Батько навчав синів: — Жийте у згоді, допомагайте один одному, тоді матимете силу, будуть вас поважати інші люди. Якщо б, борони Боже, треба було вам боронитися перед ворогами, будете сильні, ворог не посміє зачіпати вас. Сильних бояться, поважають. Ось вам приклад: Бачите цей віник. Пробуйте його переломати!

Сини почали ломати. Довго силкувались, але нічого не могли зробити.

Тоді батько розірвав мотузок на віникові. Віник розсипався.

— Ану тепер ламайте по одній стеблині.

— О, це без великого труду ми зламати можемо кожну галузку, — сказали сини.

— Так буде з вами — житимете в згоді, ніхто вас не подужає. Коли ж порізнитесь, то кожного легко буде подужати, так як переломити стеблину у вінику.

Запитання:

1. Яке свято приготувала родина купця Петрила у своїм домі?
2. Чому синок Петрила віддав свої дарунки мамі? Як це він пояснив причину того?
3. Чим розважався Слав'ята, що йому найбільше подобалося?
4. Які подарунки йому подала стара жінка під час обряду постригання?
5. Як відбулося постригання хлопчика?
6. Яка була найурочистіша подія під час цього обряду? Що вибрав син як дарунок від батька?
7. Як поведився Слав'ята з срібною гривною?
8. Що зробив батько після закінчення пострижин?

ЧИТАЙМО РІДНІ КНИЖЕЧКИ

„Подивіться, мамо тату:
Осінь на полях —
Ніде вийти погуляти,
Вдома сумно, ах!”

Не журіться, любі діти,
Рада є на все,
Хоч надворі дощ і вітер
Листячко несе.

Вам на радість у книгарні
Купим книжечок —
Там малюнки є прегарні:
Котик, їжачок...

Там козацькі є пригоди,
Лицарські бої,
Перемоги і походи
У чужі краї.

Є казки такі хороші
Аж душа тремтить!
Не жалітимемо грошей,
Купим їх умить.

„О, спасибі, мамо, тату, —
Кажуть діточки, —
Радо будемо читати
Рідні книжечки.

І „Веселку” кольорову
Нам передплатить!
Хто шанує рідну мову,
Того любить світ”.

М. Маморський

СНИЛОСЯ СОНЦЕ ЗОЛОТЕ, ПРОМІННЕ...

Ніхто не опікувався малим сиротою. Бідні люди жили в Кирилівці, кожного дня мусіли працювати на панському полі. У батька вже сили не було від роботи на чужому полі. А треба ж було годувати п'ятеро дітей.

„Світ такий гарний, такий великий! Чому ж люди так бідувати мусять?” — думав малий хлопчина. Він виходив далеко за село й не боявся ні лютого пана, ні його слуг, що наглядали за робітниками.

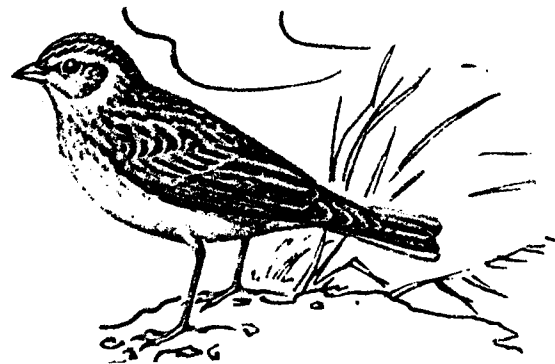
Хлопчик побачив великого метелика, хотів позмагатися з ним, біг поміж ланами пана вузенькою межею аж опинився на горбку. Звідси оглядав широкі лани, зелені сади, вдивлявся у хвилі збіжжя, що виглядало як безкрає море, усміхався до сяйва сонця на небі.

Забуло хлоп'я і про голод, і про сварку мачухи, що не хотіла дати йому шматка хліба. Він вийняв з пазухи листочок паперу, вигладив його на коліні, розстелив на стежці й почав рисувати.

— Оце нарисую велике-велике сонце. Воно буде ніч і день світити. Розжене всі хмари. Жодна буря йому сонечка не закриє хмарами. У найдальшу бідну хатину понесу це сонце, щоб воно висушило сльози сиріток, угамувало біль матерів та батьків.

Якісь дивні вогні запалювалися в його очах від величного бажання допо-

могти людям. Глянув на небо й втішився — над його головою висів маленькою грудочкою жайворонок. Це його спів запалював огонь в очах.

І коли сонечко йшло спочивати, а матері поверталися додому, вони не будили малого сироти, що спав на межі. Одна жінка поклала біля нього скибку чорного хліба, тричі його перехрестила. На обличчі дитини з'явилася усмішка. Може він побачив у сні, як сонце освітло всю землю, люди радісні вийшли назустріч. Зникли злидні і горе — золоте сяйво волі витало над землею.

Матері шептали поміж собою, не можучи відірвати очей від хлопчика.

— Мабуть у сні з янголятами грається — сказала одна. — Чудне воно, це хлоп'я! Божуся, що на своєму віку ще такої дитини не бачила.

— А чий він — запитала друга мати. — У нашому селі я його не зустрічала. Звідки ж він прибув?...

— Та це ж, Маріє, синок покійної Катерини і Григорія Шевченків, кріпаків таких, як і ми. Тарасиком його звать.

В скороченні переповіла
Сестричка Уля

ЗГАДУЄМО ЩЕ „ДУДАРИКІВ”

Коли переглядаємо українські часописи, зокрема „Свободу” зустрічаємо знімки та описи перебування „Дударика” з концертом у містах ЗСА і Канади. Але ще більше пам’яток залишили по собі Дударики в людей своєю поведінкою у родинах, в яких вони перебували. Всі ми й наші діти тепло згадуємо цих особливих, таких милих і цікавих, рідних нам дітей. То ж хай ці знімки пригадають нам їхні концерти, наші зустрічі з ними.

А щоб Дударики могли мило згадувати своє знайомство з дітьми в Канаді й ЗСА, не забувайте їх, пишіть до них листи. Вони напевне дали Вам свої адреси. Хай скріплюється Ваше знайомство, хай, зростає єдність поміж Вами. Її ж так потребує наш народ, наша Батьківщина.

Сторінки пластових малят

Андрійко у літньому таборі бувши,
кожну справу зустрічав вигуком:

— О, я це люблю!

— Скажи мені Андрійку, чого ти не
любиш? — запитав виховник.

— Не люблю порожньої тарілки! —
вигукнув знову Андрійко.

ПАВИЧ

Походжає гордо, ич,
Розмальований павич.
Хай там день чи темна ніч,
Він надутий, наче сич.

В чому ж справа, в чому річ?
Запишався наш павич!

Анатолій Камінський

ЗАЙЧАТА

Як малі зайчата
Вчилися читати?
Дощик прочитали —
Крапельки впали,
Склали з літер ВІТЕР —
Загойдались віти.
Прочитали грім —
Гримнуло вгорі.
Так вони помалу
Літо прочитали.

ЖОВТЕНЬ

Над ними сонце низько-низько —
В гілки вплелися промінці.
...На пагорбку біля берізки
Зійшлись погратися зайці.
Та сонечко не припікає
Так, як у літні теплі дні,
На дворі осінь.
В гущавині
Горішки білочка збирає.
Вже не почуєш голосистих
Пташок у лісі й на ланах...
Іжак опале жовте листя
Поніс у нору на голках.

Червоно й жовто розмальовує
Він і берези, і кленки.
Стоять, пишаються обною
Ліси сади і байраки.

Л. Ковальчук

ВОДИТИМУ КОСМІЧНІ КОРАБЛІ

Під хмарами курликали журавлики сумні,
мене за море кликали,
а я сказав їм: Ні!

Ви навесні, журавлики,
вертайтеся до нас,
я з вами не летітиму —
мені до школи час.

Як вивчуся, водитиму
космічні кораблі
шляхами вже відкритими
до Марса від Землі.

Всі прилади я знатиму
в космічній кораблі,
щасливо прямуватиму
від Марса до Землі.

ГРИБИ

У осінній сірий день
Ходять лісом Леся й Сень

Поміж сосни і дуби
Тут і тут і там гриби!

За годиночку ще й пів
Повний кошичок грибів.

Як зготують мама їх,
Будуть ласощі для всіх —

— І для діда й баби теж,
І для песика, еге ж!

Роляник

ВЕРБОВА РОЗМОВА

Каже верба
Вербі:
— Чом ти, вербо,
В журбі?

Каже вербі
Верба:
— Хіба це вербо,
Журба?

Просто
Листочків нема,
Не за горами
Зима!

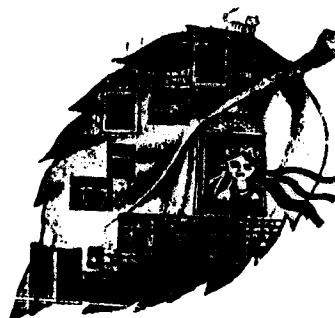
ОСТАННІЙ ЛИСТОЧОК

Листя падає
Додолу.
Засинають
Гай і поле.
На вербі

Один
Листочок.
До зими
Один
Деньочок!

Анатолій Камінчук

НАШЕ листування

Новаки і Новачки! Ви напевне знаєте, як багато дітей в Україні тепер хворіють через вибух в Чорнобилі. Багато їх вмирає, а будуть вмирати, бо їхній організм росте, він ослаблений дуже легко піддається різним інфекціям. А ті, які збережуть своє здоров'я, мусять лікуватися. Їм треба допомогти, бо ті, які були заражені атомними проміннями, можуть мати рак крові. Крім того, багато дітей мають якісь скриті недуги — вони недокормлені, їхній ріст повільний, менша вага. А про це уряд не дбає. Проте зачали дбати українські організації в Україні й у світі. З Канади й ЗСА (Америци) вже три літаки завезли ліки та все інше для допомоги дітям. Сусідні країни: Чехо-Словаччина, Югославія, Німеччина, Литва і Франція та країни в Сибіру зголосились, щоб допомогти лікуватися дітям: 2 тисячі матерів з дітьми з Києва перебували влітку в Сибіру, 6.6 тисяч виїхали в Литву, по кількасот є в Чехо-Словаччині, Німеччині, Югославії, Франції, а навіть в Греції на островах є кілька десятків.

Діти з України, заражені атомними проміннями їдуть до Чехо-Словаччини на лікування

Тому й наші діти — Ви Новаки й Новачки, повинні б допомагати своїм одноліткам з України. Нав'язуйте листування з ними, майте увагу до них, добре слово, хай вони знають, що мають Вас — братів і сестер за кордонами, яким їхня доля не байдужа.

Зголошуйтеся за адресами до своїх виховників, до провідів станиць і до редакції „Готуйсь”.

Крутиголівки для мудрої дитинки

Дорогі Читачі! Літо минуло й Ви відвикли від щоденних обов'язків, що пов'язані зі школою. А це не завжди корисне. Та ми віримо, що у Вас таки в таборах було багато мови про книжки, пісні, забави та інші корисні для школярів зайняття.

Але Вам, школярики, тепер треба дуже пильно працювати, щоб вміти не тільки розмовляти поправно рідною мовою, але й писати та складати оповідання, віршики тощо. До Вас будуть писати й прибувати тепер гості з України. Хай же вони почерпнуть від Вас, що живете не в Україні, приклад пошани й любови до рідної мови. А це може бути тільки тоді, коли Ви справді виявлятимете своє знання, пошану і любов до української мови.

1) Ось завдання: складіть речення, щоб у них були такі слова:

- а) ... щука, окунь, карась, сом.
- б) ... півень, голуб, горобець, чайка.
- в) ... пшениця, овес, жито, ячмінь.
- г) ... береза, дуб, клен, ясен, верба.
- г) ... яблуна, груша, слива, вишня.
- д) ... пишуть, читають, малюють, ліплять.
- е) ... співають, декламують, танцюють.
- є) ... орють, сіють, косять, молотять.
- ж) ... копають, садять, полиють, поливають.

2) Скласти речення і невеличкі твори з даними словами:

„Школа”

Слова: не пропускай,
не запізнюйся,
не розмовляй на лекції,
не заважай учителеві і товаришам,
не роздивляйся на всі боки,
не пропускай пояснень учителя,
не крутись,
не насмічуй,
не забувай вітатися.

3) До яких казок є ці ілюстрації?

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ПРИВИТИ З ТАБОРІВ

— Табір УПН-ок „СЕРДЕНЬКА УКРАЇНИ” на Новому Соколі сказав дуже багато своєю назвою і малюнком. Мапа України, на ній гаряче серденько, а на ньому дві новачки — одна в народньому одязі, друга в пластовому однострої. А найголовніше, що підписів новачок і сестричок багато, а до того з милими прізвищами та іменами.

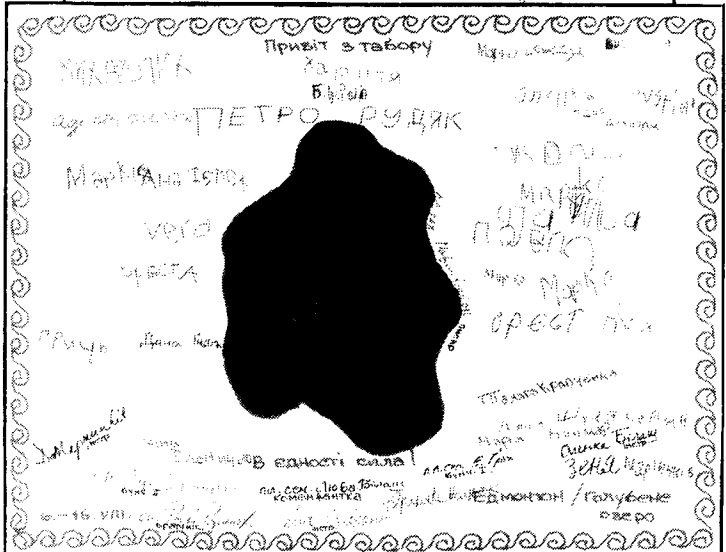
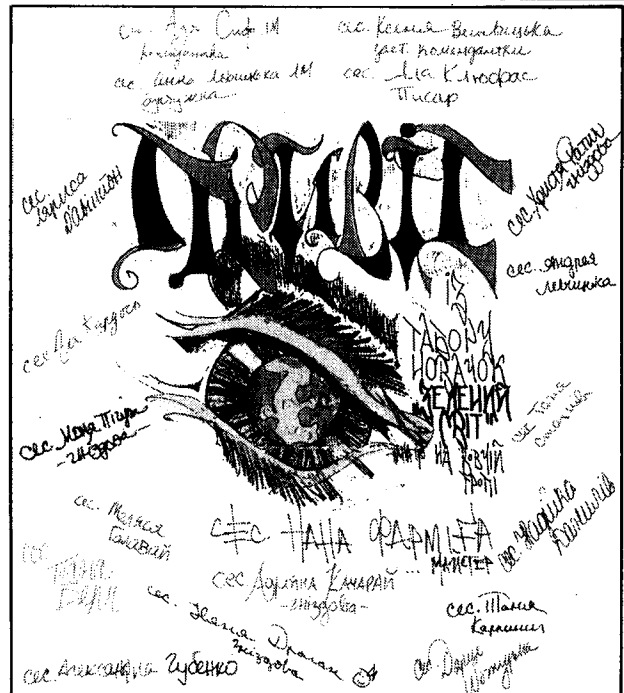
— „Чар Чорногори” — Табір УПН-ів, Станиці Чікаго надіслав подвійний привіт — один з оригінальними підписами усіх — учасників і Команди та Булави, другий з старанно оформлений. Очевидно, що нам трудно було вибрати — котрий містити — тому їх є два. Редакція любить читати підписи в оригіналі. А помисл зображення чару Чорногори також вдалий.

— Цікавим є привітання з Верховини — оселі у Великій Британії. На ньому підписи учасників: Проводу, юнацтва, новацтва, пташат, гостей і багато дітей з України. Гарно, упорядковано подані підписи всіх, подані у променях, що спрямовані до напису: 47-ий /?! Табір ім. Тараса Чупринки, що розміщений довкола портрету Патрона. Табір мусів бути дуже особливим, історичним. З великою вдячністю зустрінемо звіт з табору до „Готуйсь”.

— Новацький Табір „Срібний Гриб” з Оселі Батурин, Станиця Монреаль з багатьма підписами учасників і Проводу. І з таємничою назвою „Срібний Гриб”?! Чекаємо на розкриття цієї таємниці у звіті, на опис пригод і осягів у таборуванні, що їх, мабуть було багато. Про це говорять прізвища учасників і Проводу табору.

— Табір УПН-ок „Зелений Світ” на Вовчій Тропі багато „каже” своїм привітом — є на ньому і світ зелений і символ небезпеки у ньому, є цікаві підписи багато серед них знайомих нам — редакції, зокрема серед Проводу Табору, естетичний вигляд, все це викликає радість, що є кому опікуватися пластовою дітворою. Тільки хотілося б ще бачити підписи й новачат. Сподіваємося дістати їхні дописи до „Готуйсь”. Не забудьте про це, Сестрички!

— „Княжа Слава” табір УПН, що його гаслом було „В єдності сила!” Станиці Едмонтон, відбувся над Голубиним озером з малою кількістю учасників, що незвичне для Едмонтону. Якесь була перешкода!.. Чекаємо на допис до „Готуйсь”. Дуже просимо сестричку Любу Білаш — комендантку табору припильнувати цього! Вітаємо активність Твою, Любо—сестричко!

— „Скарби Морського Світу” з 4-ма роями Табір (мабуть з Детройту) таборував десь у водах і мабуть мав незвичайні пригоди. Чекаємо на звіт про них, на дописи до „Готуйсь”!

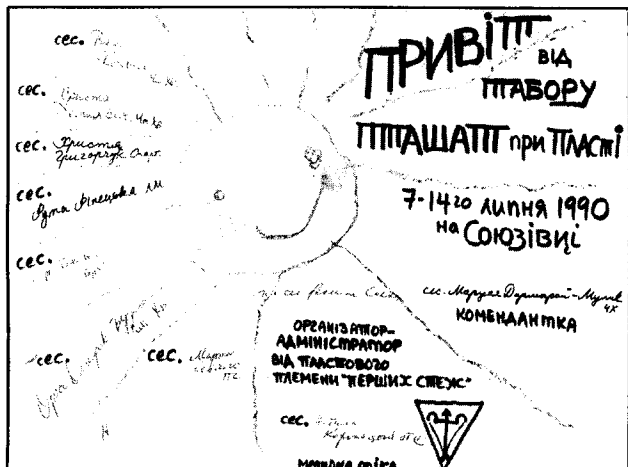
— Отакий цікавий мусів бути Табір „3 минулого в майбутність!” Табір УПН-ів на Вовчій Тропі, бо багато було сестричок і братчиків (разом 18!). Особливо помисловою є ілюстрація, що віддзеркалює цей вислів. Пригляньтеся до малюнка — він кольоровий і дуже передає зміст назви. Чи буде допис до „Готуйсь” — дуже просимо! Бо цікаво як здійснювалося Ваше гасло в таборі в житті його учасників.

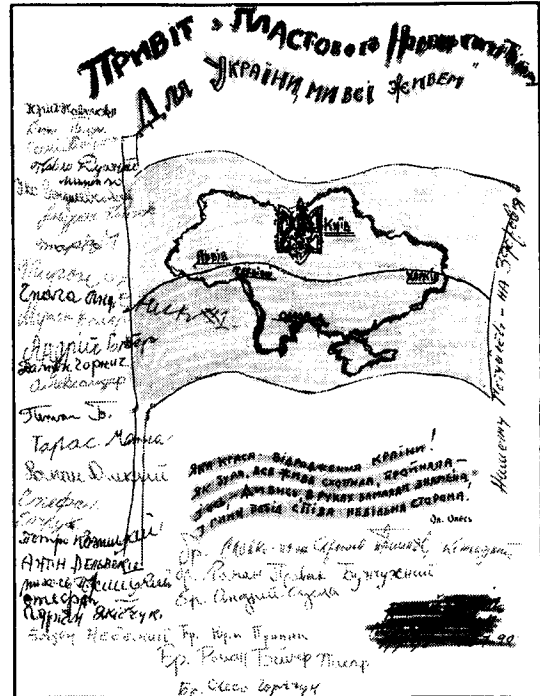
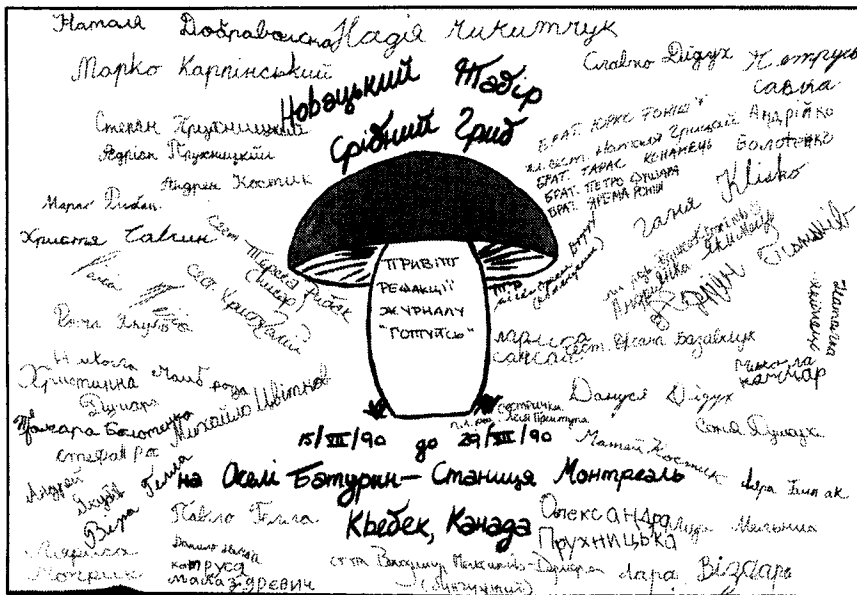
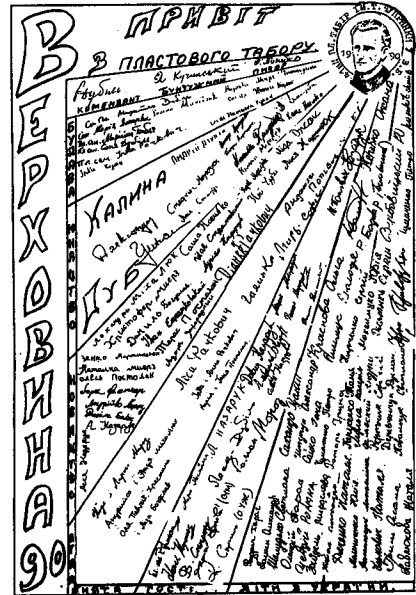
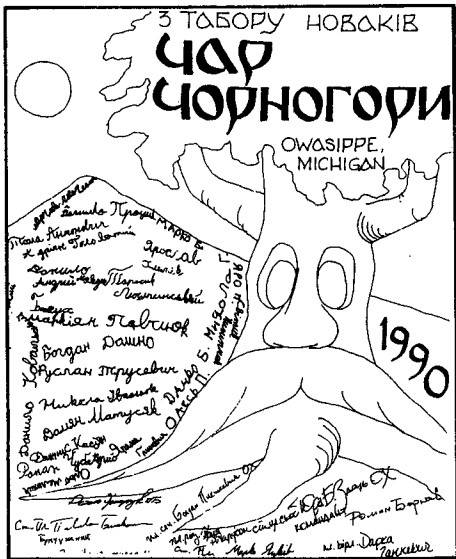
— Не забув про „Готуйсь” і Табір УПЮ-ок на Новому Соколі. Надіслав дуже естетичний привіт з багатьма підписами учасниць з назвою такою особливою: „Роду наш красний, Роду наш прекрасний...”. Сердечно дякуємо! І бажаємо, щоб всі Учасниці зберегли ці вислови актуальними у далекому майбутньому, щоб роди Ваші вічно були красними — прекрасними!

— Надійшов і привіт бід Пластових Пташок, які таборували на Союзівці під проводом сестр. Марусі Дармограй і 9-ох сестричок. Чекаємо на більше інформацій про цей табір, бо слід би його працю спопуляризувати. Перші Стежі мають великий досвід. Варто ж ним поділитися.

— „Для України ми всі живем” — таку назву мав Табір УПН-ів на „Новому Соколі”. А на привітальнім листку паперу намальований наш блакитно-золотий прапор, а на прапорі карта України з назвами головних міст, при Києві Золотий Тризуб, під прапором хвилясті рядки поезії О. Олесь: „Яка краса — Відродження країни! Як буря все схопила, пройняла, — і ось, — Дивись, в руках замаяли знамена, і гимн побід співа невільна сторона!”.

Є і підписів багато — між ними й побажання здоров'я „Готуйсеві”. Дякуємо за гарний привіт, за всі побажання. І вам усім, а зокрема братчиків Комендантові, за вірність УПН та новацьким табором.

Редакція „Готуйсь” сердечно дякує за пам'ять і нагоду вглянути в пластування новацтва, а з тим і всіх їхніх виховників. Це ж нашими таборами ми здійснюємо гасло Табору УПН-ів „3 минулого в майбутнє!” Великих і найвсесторонніших успіхів Вам Дорогі Братчики і Сестрички!

Редакція „Готуйсь”.

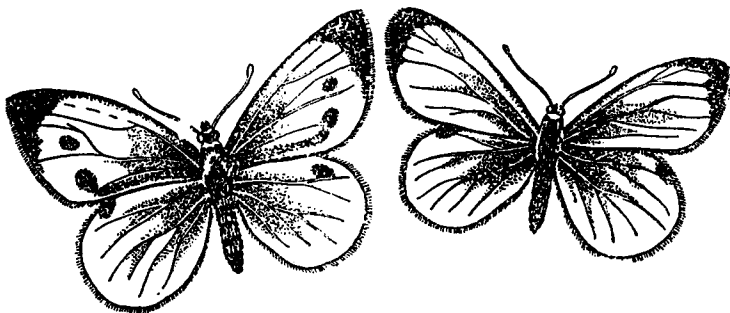
МЕТЕЛИКИ В АВТІ

Осінь. В'януть квіти, осипається листя з дерев, не чути пташок. Порожньо і в полі. А над звалищем старих автомобілів біля залізничної колії в'ються невеликі брунатні метелики — влітають у розбиті вікна, залазять у шпарки під сідала — шукають, де б примоститися, щоб люту зиму пережити.

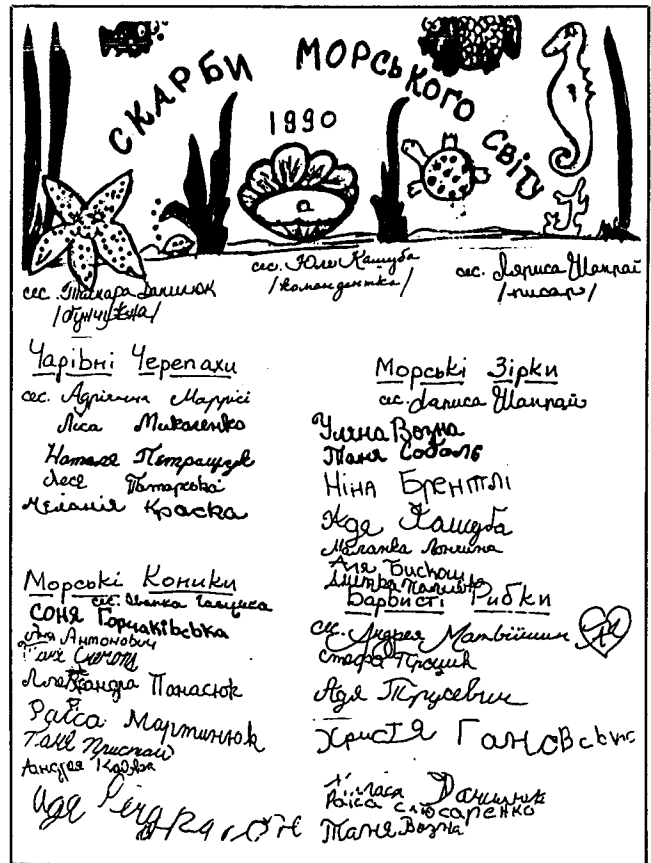
Деякі метелики до зими доживають, деякі відлітають у теплі країни, а деякі зимують там, де вивелись восени з гусениць.

Всякий закуток для них добрий — дупло дерева, купа хмизу, підашшя, стара бочка, покинуте авто, аби тільки був захист від снігу й морозу. Вчепляться за щось лапками, крильцями стиснуть до купи й заснуть до весни. Та буває, що збудяться й серед зими, як потеплішає. Розправлять крильця, вилетять — а навколо ще сніг: обмануло сонечко, холодно над снігом літати — мерщій назад до авта!

Але один метелик залетів у серпні до кімнати новачки Оленки. Вона його побачила на підлозі біля свого ліжка. Мало не наступила на нього була. Він десь полетів. Вона шукає за ним. І дуже турбується, щоб його знайти, зробила для нього хатку на балконі з вати й осінніх листків з дерева. Хатка у паперовій скрині.

Осінь просить нас у гості —
Подаруймо їй наш спів!
А в заплату дасть нам Осінь
Повні кошики грибів.

УСМІХНИСЯ!

Коли прийшов тато з праці, діти почали розказувати батькові, що вони доброго сьогодні зробили:

— Я помила весь посуд — сказала найстарша Галя.

— А я витерла! — похвалилася молодша Леся.

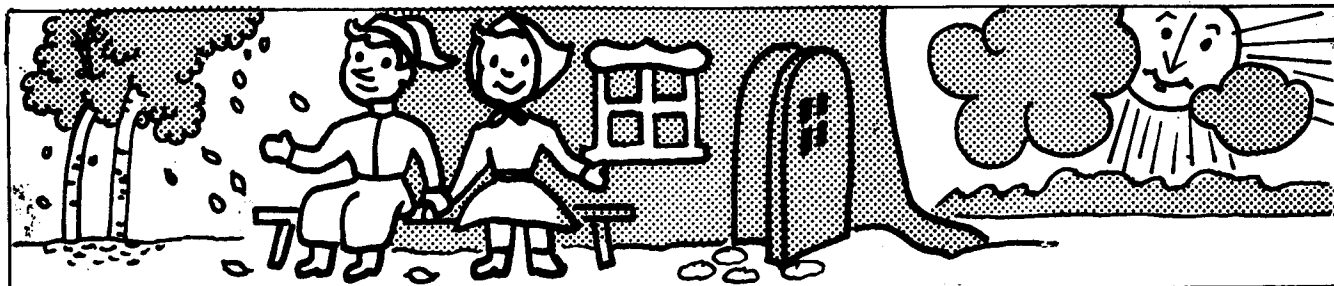
— А я поставила все на мисник! — додала маленька Оля.

— Найменша Іруся пропищала тоненьким голосочком:

— А я черепочки позбирала.

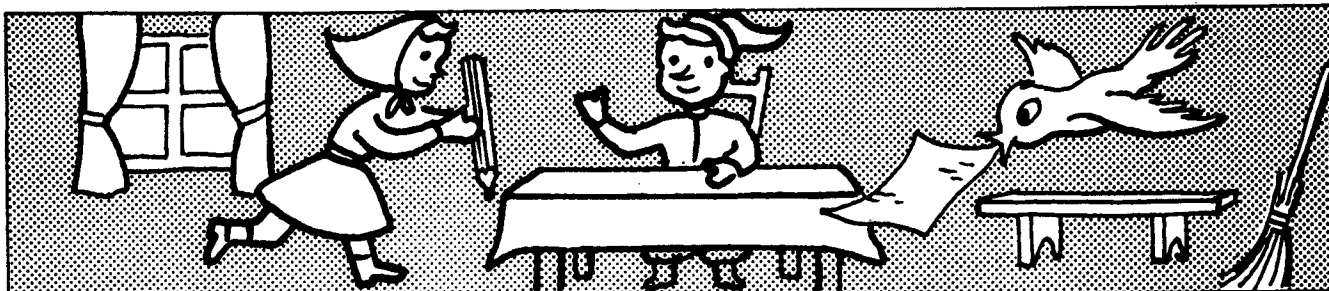
Гоца Драпа

Раз осінньою порою
Затужив гном за весною.

Став він Гоценьки питати:
— Де тепер весни шукати?

— В теплий ірій полетіла! —
Гоца Драпа відповіла.

— Ми листочка напишім,
До весни його пішлим —

— Щоб чужий лишила край
І вернулася в наш гай.

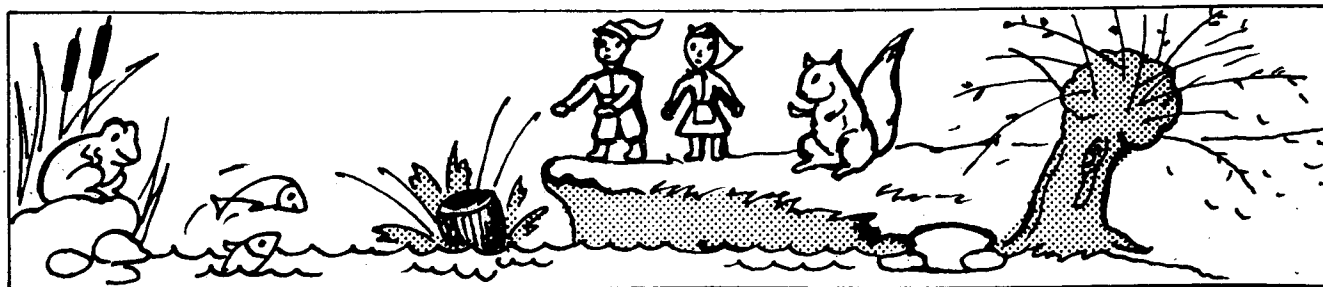
Гномик крикнув: — Добра рада!
Напишу листочка радо!

Легко гномові писати,
Але як той лист післати?

Міркували цілу нічку,
Аж дістали десь горішка.

В ньому дірочку зробили,
Лист упхали й запіпили.

А тоді того горішка
Плюх із кручі просто в річку!

— Плинь, горішку, хоч три дні,
Донеси листа весні!

Поспішай, не барись,
І на пошті не згубись!

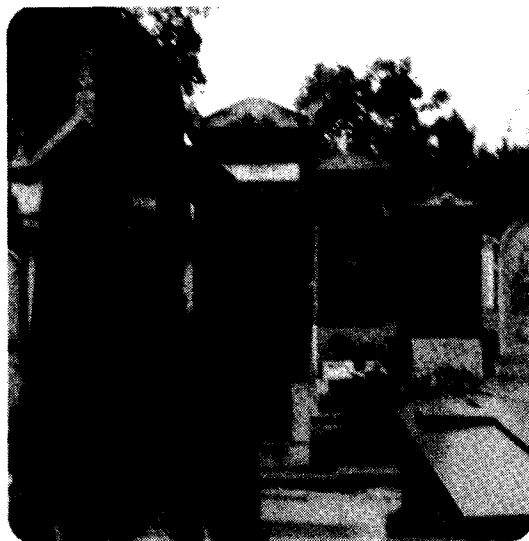
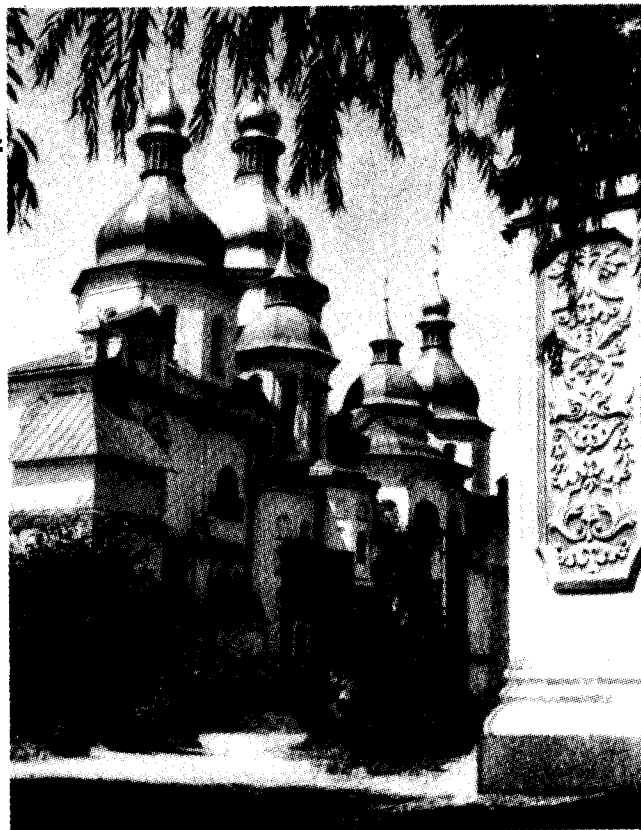
Ірій — теплі країни на півдні, куди відлітають зимувати птахи з України.

ГАЛЕРІЯ ГОТУЙСЬ

Дорогі Читачі — любителі мистецтва!

Ви забули, чи були заліниві влітку сісти на кілька мінут і намалювати кольорами, чи тільки одним кольором під час дощу в таборі якусь картинку для галерії „Готуйсь”? Тому цим разом на цій сторінці містимо фотографії з різного роду мистецтва — архітектури, скульптури, будівництва. Всі ці фотографії були вже не раз у „Готуйсь”. Вам не буде трудно їх пізнати та написати Редакції розгадки — що „говорять” ці картини. Не лініуйтеся — зробіть це! Буде доказ, що Ви щось знаєте про мистецтво України, що читаєте „Готуйсь”, що Ви добрі члени своїх роїв, гнізд і станиць.

Відповідаючи на це наше прохання, подайте відповіді на такі питання до кожного фото за поданими числами: ч. 1. Яка ця святиня? Де і коли вона збудована? Що знаєте про неї? 2. Це „білий” домик, а фото його було часто в „Готуйсь”. 3. Кому цей пам’ятник поставлений і де? 4. Кому і де збудований цей пам’ятник?

Ціна \$2.50

ЯК ЗРОБИТИ

Потрібно: штучного хутра, або плюшу чи трикотажу з волосинками (начосом) жовтого кольору, два чорні гудзички чи намистини, картону, стояка з дроту (лекала), вати.

Як зробити? викроїти з картону всі частини. На вивороті обкреслити всі деталі (добре якщо

черевце, внутрішній бік вушок і кінець хвостика будуть білі). На тулуб накладіть черевце так, щоб літери В — Г співпали, зшити їх. Так само зробити другу половину, потім з'єднати їх і шити від літер А до Г і від Б до В. Між половинками голови А — Б вставити клин — частину — лоб. Якщо шити машиною, не забути в кутках робити надрізи. Шитво вивернути на лицевий бік, у ноги вставити дротяний шкелет, форму наповнити ватою, зашити отвір у черевці. Приготувати вуха і хвіст, пришити їх у місцях, що зазначені на формі рисками. Прикріпити ніс, вставити очі, а рот та кінчики лап вигаптувати чорною або коричневою ниткою.

ЛИСЕНЯ

